

Roderick Gordon & Brian Williams

Útok z PODZEMÍ

FRAGMENT

Útok z Podzemí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Christopher Paolini – Eragon

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Roderick Gordon a Brian Williams

Útok z Podzemí – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Útok z PODZEMÍ

Útok z PODZEMÍ

Roderick Gordon

FRAGMENT

Obsah

PRVNÍ ČÁST

Proměna 7

DRUHÁ ČÁST

Smršť 127

TŘETÍ ČÁST

Útok 177

ČTVRTÁ ČÁST

Jádro 241

Epilog 302

Poděkování 304

Mrznoucí mlhy polovičky listopadu

jedeme z kopce, pořád z kopce.

Kdyby tak cesty byly přímější

paniku odložme na později, odložme ji na později.

Paniku odložme na později, Wire, z alba 154, 1979

Nastává chvíle, kdy už nic nemá smysl.

Kniha šíření, 15. století, podle rumunského originálu

PRVNÍ ČÁST

Proměna

I. kapitola

B^{um}. Kromě hluku a umrtvujícího strachu ze zranění je na výbuchu nejstrašidelnější ten zlomek vteřiny, kdy se celý svět rozpoltí. Jako by se sám čas a prostor roztrhl vedví a vy jste propadli puklinou, aniž byste tušili, co leží na druhé straně.

Když plukovník Bismarck přišel k vědomí, ležel na mramorové podlaze a nedokázal se pohnout, jako kdyby mu to zakazovalo jeho vlastní tělo. Jako kdyby bylo chytřejší než on.

Rozhostilo se naprosté ticho, ale plukovník se ničemu nedivil. Necítil vzrušení ani neměl pocit, že někam pospíchá. Cívil na poškozený strop, kde se pohupovaly jemné sněhobílé kousky omítky. Jejich pohyb mu uhranul – houpaly se sem a tam, sem a tam, jako ve vánku. Ještě víc mu ale učarovalo, když se některé z nich odlomily a pomalu se snášely na zem kolem něj.

Postupně se mu vracel sluch.

Zaslechl zvuk, který mu připomínal klování datlů. „Vater,“ řekl, když si vzpomněl na výpravy do džungle kolem Nové Germánie, na které kdysi vyrážel s otcem. Někdy spali ve stanu a lovili zvěř i celý týden.

Ta vzpomínka ho uklidňovala. Plukovník si mezi sutinami z výbuchu dlouze povzdychl, jako by jinak neměl v životě jedinou starost. Znovu zaslechl ten rachot, stále tak vzdálený, ale nespojil si ho s rychle vypálenými dávkami z automatických zbraní.

Pak Královskou mincovnou otřásla druhá exploze. Plukovník zavřel oči, aby se chránil před oslepujícím zábleskem světla, stejně jasným jako slunce jeho světa ve středu Země.

Převalila se přes něj tlaková vlna a vysála mu vzduch z plic.

„Was ist...?“ zajíkl se plukovník, když kolem něj proletěly skleněné střepy a s cinkáním popadaly na zem.

Pochopil, že něco není, jak by mělo být. Připadalo mu, že dusivý černý kouř nehalí jen všechno kolem, ale vyplňuje i jeho mysl.

„Wie komme ich hierher?“ zašeptal zmateně.

Netušil, jak se sem dostal. Poslední vzpomínka, která mu připadala dostatečně spolehlivá, se týkala toho, jak ho přepadli v Nové Germánii. Pamatoval si, že ho zajali Styxové, ale pak – což mu připadalo divné – si vybavoval pouze purpurové světlo. Vlastně purpurová světla, protože jich bylo mnoho a plály s takovou intenzitou, že vedle ní jeho ostatní vzpomínky vybledly.

Matně si pamatoval na dlouhou cestu k vnější kůře a na to, jak seděl v nákladním autě s jednotkou vojáků Nové Germánie. Odvezli je k velké budově – šlo o nějakou továrnu. S ní měl spojen naléhavý dojem, že musí něco vykonat. Ten úkol byl tak důležitý, že přebíjel všechno ostatní, včetně snahy o vlastní přežití.

Nedokázal přesně říct, v čem daný úkol spočíval. A neměl čas o tom přemýšlet, protože se zblízka ozvala střelba. Posadil se a zamrkal bolestí – hlava ho po nárazu do podlahy bolela jako střep. Štiplavý dým ho nutil ke kašli. Věděl, že se v první řadě musí někde ukrýt.

Prolezl otevřenými dveřmi do místnosti, kde nebyl kouř tak hustý, a zjistil, že se ocitl v kanceláři s vysokým stropem a stolem, na němž stála váza s květinami. Kopnutím za sebou zavřel dveře, lehl si za ně a zkoumal, v jakém je stavu. Vlasy měl na temeni slepené krví, ale netušil, o jak vážné zranění jde. Okolní kůře byla na dotyk necitlivá a plukovník ze zkušenosti věděl, že zranění hlavy vždy silně krvácejí. Přejel si dlaněmi po zbytku těla; nic dalšího nenašel. Místo uniformy měl na sobě kabát a civilní šaty, které nepoznával. Aspoň ale nahmatl armádní opasek s pistolí. Vytáhl ji z pouzdra – držet ji v ruce ho uklidňovalo. Konečně něco důvěrně známého. Vyčkával a naslouchal, až se něco ozve na druhé straně dveří.

Nemusel čekat dlouho. Po krátkém tichu zaslechl angličtinu a dusání bot po sutinách v chodbě, kde původně ležel. Vzápětí někdo rozrazil dveře do kanceláře a vpadl dovnitř. Muž byl celý v černém, na hrudi

měl nápis POLICIE, na hlavě plynovou masku a helmu. Byl ozbrojen automatickou zbraní, jakou plukovník Bismarck ještě nikdy neviděl.

Plukovníkovi se však policistu podařilo překvapit, chytil ho do kravaty a omráčil ho. Pak ho rychle vysvlékl z uniformy a vzal si ji na sebe. Po celou dobu praskala a bzučela policistova vysílačka. Když si Bismarck natahoval plynovou masku, všiml si, že mu ze zraněné hlavy opět teče krev, ale tím se teď nemohl zabývat.

Prohlédl si útočnou pušku a s úlevou zjistil, že se ovládá docela jednoduše. Pak vykročil z kanceláře do černého dýmu přímo proti dalšímu policistovi se stejným vybavením. Jejich pohledy za skly masek se střetly a druhý muž mu něco zasignalizoval rukou, ale plukovník nevěděl, jak by měl odpovědět. Do policistových očí se vkradlo podezření. Plukovník se lekl, že jeho lest byla odhalena, a pozvedl zbraň.

Od nutnosti vystřelit ho zachránil další výbuch. Chodbou se prohnala nová tlaková vlna a smetla ho na zem. Omámeně se zvedl a odpotácel se k hlavnímu vchodu. Dveře ochable visely na rozbitých pantech. Na schodech málem ztratil rovnováhu, ale sešel až na chodník před budovou.

Tam znehybněl.

Proti němu stál kordon ozbrojenců. Bylo jich příliš mnoho, než aby s nimi bojoval. Všichni se kryli za auty nebo plexisklovými štíty a mířili na něj laserovými hledáčky pušek.

Nebyl nicméně vůbec připravený na to, co následovalo. Točila se mu hlava a byl napůl omráčený, takže nijak nereagoval, když mu kdosi vytrhl zbraň z ruky. Zároveň ho dva policisté zvedli mezi sebe a spěšně ho odnesli stranou.

„Už je to v pohodě, kamaráde, neboj se. Seženeme ti pomoc,“ řekl mu muž po jeho levici přátelsky. Druhý policista také promluvil, ale plukovník jeho slovům nerozuměl.

Sundali mu helmu a plynovou masku. „Ty nejsi od nás,“ poznamenal jeden z nich, když se podíval do plukovníkovy zkrvavené tváře.

„Určitě jsi z E týmu – z venkova,“ řekl druhý. Plukovník je však neposlouchal. Necelých sedm metrů od něj leželo ve strouze mrtvé tělo a kolem něj se smál a žertoval hlouček policistů. Jeden z nich do mrtvolky dokonce štouchl špičkou boty. Plukovník mrtvého ihned poznal. Byl

to voják z jeho pluku. Dobře znal i jeho manželku. Nedávno se jim narodila dcera. Mimoděk zaťal svaly, ale oba policisté to naštěstí pochopili jako projev vzteku.

„Jo, zbytek naložíme do pytlů během hodiny,“ slíbil mu větší policista. „Nevím, co je to za parchanty, ale čtyři už jsme odvezli,“ dodal.

Plukovník se stále pokoušel vymanit z jejich sevření a druhý policista ho stroze napomenul. „Uklidni se, chlapče. Nech to na nás, dokončíme to i za tebe.“

„Dobře,“ zamumlal plukovník. Uvědomoval si, že se nesmí prozradit, a nechal se odvést na konec Threadneedle Street a do postranní uličky, kde čekaly sanitky.

„Ošetřete ho, ano? Schytlal to při posledním výbuchu,“ oslovil jeden z policistů zdravotníka. Nechali Bismarcka stát na místě a odspěchali zpátky k národní bance.

Zdravotník v sanitce začal plukovníka prohlížet. „Máte moc pěkný knír,“ poznamenal. Podle toho, jak se mu třásly ruce, zjevně ještě nikdy nezažil podobnou akci. Mladík vyčistil plukovníkovi ránu na hlavě; právě dokončoval obvaz, když se z ulice ozvaly výkřiky. Nesli sem další raněné na nosítkách a zdravotník jim vyběhl v ústrety, takže se Bismarckovi naskytla kýžená příležitost k útěku. Byl sice pořád trochu otřesený, ale vystoupil ze sanitky a opatrně odešel.

Vzhledem k tomu, že celou oblast zaplavili uniformovaní policisté a čím dál víc vojáků, nikdo si ho nevšímal. Držel se zadních uliček a zastavil se až u vjezdu do podzemní garáže pod velkou kancelářskou budovou. Sešel do podzemí a zkoušel, jestli neobjeví nějaké odemčené auto. Vtom se tu objevil jakýsi muž v obleku s tenkými proužky, vydal se rovnou k terénnímu vozu s pohonem na všechna čtyři kola a hodil do zavazadlového prostoru dva kufry. Víc udělat nestačil, protože ho plukovník omráčil. Oblékl si mužovo sako, naložil bezvědomé tělo ke kufrům a zaklapl za ním víko.

Dosud sice řídil jen vozy s volantem na levé straně, ale bez problémů vymanévroval s autem z garáže a rozjel se ulicí pryč. Zařadil se do kolony vozidel, které se snažily vyhnout potížím v centru města, a prohrabal kapsy mužova saka. Našel peněženku s kreditními kartami, prohlédl si je a rozložil je na sedadle spolujezdce. Objevil i řidičský průkaz s adre-

sou. Předpokládal, že na uvedeném místě muž bydlí, a začal se rozhlížet po návěstidlech. Netušil, jak najde cestu k mužovu bydlišti, ale když teď unikl bezprostřednímu nebezpečí, nemusel pospíchat.

Stiskl tlačítko na krabičce vedle svého sedadla a na displeji se rozzářilo modrobílé logo BMW. Usmál se. Za pár vteřin se přihlásil do systému GPS a zadal do něj adresu z řidičského průkazu. Melodický ženský hlas začal recitovat instrukce. Plukovník přikývl a jeho úsměv se ještě rozzářil.

„*Bayerische Motoren Werke*,“ zašeptal a vděčně pohladil přepychový kožený lem volantu. „*Ausgezeichnet*.“ Tuto značku dobře znal, neboť jeho otec létal za velké války s letadlem z jejich továren.

Některé jednotlivosti vnějšího světa plukovníkovi připadaly natolik důvěrně známé, jako kdyby stále byl v Nové Germánii, na jiné si teprve bude muset zvyknout. Tak například tu byla silnější gravitace, takže každý pohyb vyžadoval daleko větší úsilí, jako kdyby jeho končetiny stahovala k zemi olověná závaží.

A to slunce...

Vyhlédl kouřovým sklem na ohnivou kouli visící na nebi. Byla menší a zářila slaběji než ta, kterou znal po celý život. Teď už se ani nenacházela přímo v nadhlavníku a plukovník věděl, že s příchodem noci klesne úplně pod obzor a nastane tma.

A ti lidé na ulicích... Lidé všech ras. Sledoval staršího černocha, který zakopl a ošklivě upadl. Jakási běloška mu neprodleně přiskočila na pomoc.

V Nové Germánii žila vzhledem k jejímu původu jen jedna rasa a plukovník Bismarck až příliš dobře věděl, k jakým zvěrstvům docházelo v Německu za války. Rozhlížel se po směsici lidí, kteří spěchali od centra, a usmál se. Dostal se do vskutku osvětlené civilizace.

„*Pokračujte tři sta metrů ke kruhovému objezdu na Old Street a sjedte z něj druhou odbočkou*,“ radil přístroj GPS mechanicky.

Styxové plukovníka vytrhli z jeho rodné země a uvrhli ho do tohoto cizího prostředí, ale on nehodlal hodit ručník do ringu. Byl to vynalézačský muž, který uměl přežít.

A kromě toho musel splatit dluh.

2. kapitola

Zatraceně!“ Kalným šerem v malém domku na Parryho pozemcích „Zazněla tichá kletba. Kdyby zde byl nějaký svědek, který by viděl, jak rychle muž přiskočil k pavučinami pokrytému okénku, jistě by nevěřil vlastním očím. Muž odtáhl roztrhaný závěs a na obličej mu dopadlo mdlé světlo deštivého dne. Byla to tvář člověka, který už oslavil šedesátku.

Jeho tvář však nebyla běžná: Kůže se kolem očí zvedala v sérii soustředných kružnic a po čele se táhla síť vyvýšených linek sestupujících po spáncích pod uši. Jako kdyby se muži plazili pod kůží červi a zanechali po sobě svoje stopy.

„Kdo to ke všem čertům je?“ zahuhlal muž, svrástil obličej a přitiskl si čepici k uším. Přitom zašustila kovová fólie na vnitřní straně čepice. Muž pomalu ustoupil od okna.

„Stůj!“ zasípal Chester, když Will doběhl k bráně.

Will se podíval na digitální hodinky, aniž by si uvědomoval, jakou odezvu vyvolává jeho neškodný elektronický přístroj u muže v temnotě. „Proč? Běžíme teprve asi třicet minut,“ odpověděl. V tu chvíli zahlédl mezi stromy mechem zarostlou střechu domku. Kamarádovi se o ní však nezmínil.

„Půl hodiny?“ zafuněl Chester a mhouřil oči kvůli mrhnutí.

„Jo. Nepodíváme se, kam ta cesta vede?“ zeptal se Will. „Nebo ti snad už došly síly? Můžeme to pro dnešek zabalit a vrátit se domů,“ nabídl.

„Ani náhodou. Jasně že můžu,“ odsekl Chester pobouřeně a ukázal k ceduli na bráně. „Ale přečti si to: *Nebezpečí – Zákaz vstupu.*“

„Nebezpečí? Odkdy nás něco takového odrazuje?“ ušklíbl se Will a začal bránu přelézat. Chester ho zdráhavě následoval.

„Už jsem chytil druhý dech,“ zalhal.

„Fajn, tak si dáme závod k tomu lesíku,“ vyzval ho Will a vyřítil se do houstnoucího deště.

Chester se ho snažil dohonit. „Já myslel, že už jsme závodili,“ zafuněl.

Drake odjel téměř před měsícem a v jeho nepřítomnosti chlapce trénoval Parry. Nechával je běhat a učil je využívat zařízení starožitné posilovny ve sklepě. Parryho názory na tělesnou výkonnost odpovídaly jeho dávné vojenské minulosti. Nutil chlapce podávat velké výkony, ale oni si nestěžovali. Jednak si netroufali starci odporovat a pak tím aspoň nějak utloukali čas, kdy se museli ukrývat před Styxy.

Pokračovali v běhu, i když jim nohy klouzaly v blátě, dokud Chester neزالapal po dechu. „Pauza. V tomhle lijáku se nedá závodit.“

Schovali se pod starým jilmem, jehož větve je částečně chránily před provazci deště.

„Vypadáme jako uprchlí trestanci,“ zasmál se Will a přejel pohledem šedivé teplákové soupravy, které jim Parry půjčil.

„Jo, to máš pravdu,“ souhlasil Chester. „A tyhle boty jsou jako z doby kamenné.“ Zadupal, aby oklepal bahno z těžkých černých tenisek. Pak se rozhlédl po listech stromů, na nichž začínaly být vidět známky blížícího se podzimu. „Je to legrační – celou dobu, kterou jsem strávil v podzemí, jsem neměl ani tu nejmlhavější představu, kde jsem. A teď, když jsem zase na Povrchu, na tom nejsem o nic líp.“

„Hmm...“, řekl Will zamyšleně. „Prší tu nadprůměrně často – třeba proto, že sem fouká vítr přes vodu, možná dokonce přes moře.“ Rukávem si otřel kapky vody z obličeje. „Ano, myslím, že jsme někde poblíž pobřeží. Možná ve Walesu nebo ve Skotsku.“

Na Chestera to udělalo dojem. „Vážně? To poznáš?“

Will se rozesmál. „Ne,“ přiznal.

„Mizero,“ zamračil se Chester.

„Možná jsem mizera, ale o dost rychlejší než ty,“ odpověděl Will a znovu se rozběhl.

„To se ještě uvidí!“ vykřikl za ním Chester. Sprintem proběhli zatáčkou bahnité cesty a ocitli se tváří v tvář muži s kulovnicí.